

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 236/2024
14.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ... и ДД из ... село ..., чији је заједнички пуномоћник Лазар Ћендић, адвокат из ..., против туженог Универзитетски клинички центар Србије, са седиштем у Београду, кога заступа Државно правобранилаштво, ради исплате, одлучујући о ревизијама туженог и тужилаца изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4088/23 од 11.10.2023. године, у седници одржаној 14.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизијама туженог и тужилаца изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4088/23 од 11.10.2023. године, као изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈУ СЕ као недозвољене ревизије туженог и тужилаца изјављене против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4088/23 од 11.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1775/21 од 16.05.2023. године, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе из поднеска од 15.11.2022. године. Ставовима другим, трећим, четвртим, петим и шестим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима, сваком понаособ на име разлике између минималне зараде и исплаћене плате за стандардни учинак и време проведено на раду исплати појединачно наведене месечне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате (све ближе наведено и опредељено овим ставовима изреке). Ставовима седмим, осмим, деветим, десетим, једанаестим, дванаестим, тринаестим, четрнаестим, петнаестим и шеснаестим изреке, одбијени су тужбени захтеви тужилаца којим су тражили да се обавезе тужени да сваком понаособ на име накнаде штете због неисплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада и због накнаде штете због неисплаћене накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора исплати појединачно наведене месечне новчане износе, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате (све ближе наведено и о предељено овим ставовима изреке). Ставовима седамнаестим, осамнаестим, деветнаестим, двадесетим и двадесетпрвим изреке, тужиоци су ослобођени обавезе плаћања судских такси. Ставом двадесетдругим изреке, тужени је

обавезан да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 275.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4088/23 од 11.10.2023. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужилаца и туженог и потврђена првостепена пресуда у ставовима другом, трећем, четвртном, петом, шестом, седмом, осмом, деветом, десетом, једанаестом, дванаестом, тринаестом, четрнаестом, петнаестом и шеснаестом изреке. Ставом другим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужилаца и туженог и потврђено решење о трошковима поступка садржано у делу става двадесетдругог изреке првостепене пресуде за износ од 79.250,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у преосталом делу става двадесетдругог изреке првостепене пресуде тако што је одбијен захтев тужилаца за накнаду трошкова парничног поступка преко износа од 79.250,00 динара до износа од 275.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију против решења о трошковима поступка садржаног у другостепеној пресуди због погрешне примене материјалног права са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку. Док је тужени изјавио ревизију побијајући другостепену пресуду у усвајајућем делу због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. ЗПП.

Тужиоци су поднели одговор на ревизију туженог са предлогом да се ревизија одбаци као недозвољена.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни суд је нашао да нису испуњени услови да се дозволи посебна ревизија, јер у конкретном случају не постоји ниједан од разлога наведених у одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20) због којих би ревизију требало изузетно дозволити. Наиме, нема разлога који указују на потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, у циљу уједначавања судске праксе или новог тумачења права, нити је тужени о томе приложио одговарајуће пресуде. Одлуке нижестепених судова су у складу са уједначеном судском праксом у тумачењу и примени материјалног права у којој је расправљено питање права запосленог на исплату минималне зараде, тако да зарада коју запослени остварује својим радом не може бити нижа од минималне зараде за стандардни учинак и пуно радно време, односно време које се изједначава са пуним радним временом. Циљ исплате минималне зараде је да се обезбеди заштита запослених ради задовољавања њихових егзистенцијалних и социјалних потреба, као и чланова њихових породица, што је

предвиђено и Конвенцијом Међународне организације рада број 131. о утврђивању минималних надница и Препоруком број 136. о утврђивању минималних надница.

По оцени Врховног суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужилаца као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Наиме, ревизијом тужилаца се оспорава правноснажно другостепено решење којим је преиначено решење о трошковима поступка садржано у ставу двадесетдругом изреке првостепене пресуде и одбијен захтев тужилаца за накнаду трошкова парничног поступка преко износа од 79.250,00 динара до износа од 275.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Имајући у виду наведено, Врховни суд није прихватио предлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, јер против решења којим се одлучује о захтеву странке за накнаду трошкова поступка, односно о висини трошкова применом одредби ЗПП-а, не може да се изјави посебна ревизија.

Сходно изнетом, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизијама тужилаца и туженог, као изузетно дозвољеним применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизија у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизије тужилаца и туженог нису дозвољене.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 16.03.2021. године. Тужбу су поднели тужиоци који се налазе у положају формалних супарничара из члана 205. став 1. тачка 2. ЗПП. Због тога се вредност предмета спора одређује према вредности главних захтева сваког од тужилаца засебно односно меродавна је појединачно тражена вредност главног захтева, па како појединачно тражене вредности главног захтева сваког од тужилаца очигледно не прелазе динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе то побијана другостепена пресуда у донетом поступку у спору мале вредности из члана 486. став 1. ЗПП

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Према члану 28. ЗПП, ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

Имајући ово у виду, као и да је у конкретном случају ревизија тужилаца изјављена против другостепене одлуке у делу одлуке о трошковима поступка, којом је одлучено о споредном тражењу тужилаца, које не чини њихово главно потраживање, то ревизија тужилаца није дозвољена.

Имајући ово у виду, као и да је у конкретном случају ревизија изјављена против другостепеног решења о трошковима поступка, дакле против решења којим је одлучено о споредном тражењу тужилаца, то ревизија тужилаца није дозвољена према врсти одлуке која се побија. Чињеница да је другостепени суд преиначио првостепену пресуду у делу одлуке о трошковима поступка као споредном тражењу не утиче на дозвољеност ревизије, која се у овом случају не цени према одредбама члана 403. став 2. тачке 2. и 3. ЗПП.

На основу члана 413, у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић